
heid: 'Daar is iets moois van te maken (...). We rekenen er dan ook op, dat christelijk Nederland zal willen meehelpen.' Zonder bij name genoemd te worden figureerde het geruïneerde Arabische al-Sumayriyya ook nog even in het betoog: 'Voor de vestiging van industrieën is een zeer geschikt terrein aanwezig, gelegen direct aan de hoofdweg van Acco.'⁸⁹

Na deze opening van zaken kostte het Henriëtte Boas weinig moeite om détails over de voorgenomen transactie met Andullah Khayr te achterhalen en die te publiceren in de *Jerusalem Post*. Of de sjeik daar blij mee zou zijn viel te betwijfelen, erkende Pilon:

Das kann ich mich vorstellen, da wahrscheinlich jetzt die Gegnern die es ungezweifelt gibt auf ihm losfahren werden. Wir müssten daher Hans [Bernath] fragen den Scheich bald zu besuchen um ihn zu stärken. Er fährt jetzt mit in unserm Schifflin und muss fühlen dass wir ihn nicht allein stehen lassen. Für den Scheich macht es auch die Verhandlungen mit den Dorfsleuten um die extra 400 Dunam viel schwerer.⁹⁰

Aan 'Gegner' zou het de sjeik niet ontbreken. Het was bekend dat de joodse kibboetzim vonden dat hij er met een koopje van af kwam. Maar ook in Arabische kring groeide de oppositie: tegen het nog steeds verder gaande verlies van land, tegen het traditionele gezag van families als de Khayrs die niet in staat of bereid waren werkelijk iets voor de bevolking te doen. In Kafir Yasif, waar anders dan in het aangrenzende Abu Sinan een gekozen gemeenteraad bestond, was de overwinning in 1961 naar een coalitie van communisten en Arabische nationalistengegaan. Yani Kustandi Yani, de leider van het 'Arabisch front', versloeg bij de verkiezingen de door het militair bestuur gewenste Mapai-kandidaat. Yani trok jongeren aan wier politieke denkbeelden snel radicaliseerden. Ze stichtten de beweging al-Ard ('het land'), die terugkeer van alle vluchtelingen eiste.⁹¹ De onvrede was onder de moslims het grootst, maar ook onder een jongere generatie druzen rommelde het: 'Young Druze serving in the Israeli army in return for preferential treatment by the Jewish state soon realized that in practice they were just as likely to be unemployed and marginalized as their Muslim or Christian brothers.' Ze beschuldigden de leiders die in 1948 een akkoord gesloten hadden met de staat Israël van verraad aan hun eigen volk, van een 'blood pact'.

Menigeen vroeg zich af of Khayr bezig was op een financieel zo aantrekkelijk mogelijke manier de aftocht te blazen uit een streek waar de bodem hem te heet onder de voeten werd.⁹² De sjeik stuurde Pilon niettemin een hartelijke kerstkaart uit Abu Sinan. Ambassadeur Cidor in Den Haag liet weten dat hij geen proble-

⁸⁹ J. Minnaar, notitie met zakelijke aspecten, ten behoeve van persconferentie 20 december 1961.

⁹⁰ J.J. Pilon aan J. Bernath en K. Gysel, Heemstede 10 januari 1962, in: AJP.

⁹¹ Pappé, *The forgotten Palestinians*, New Haven/London 2011, 84-85.

⁹² Idem, 62.